

**LES
ARTS
CATALANES**

6

SALA JOAN MERLI

ESCULTURA

PINTURA

DIBUIX

Bosch-Roger

Rafael Barradas

Julian Castedo

Josep Granyer

Francesc Gimeno

Jaume Mercadé

Marqués - Puig

Isidre Nonell

Joan Rebull

E. C. Ricart

Josep F. Ràfols

Miquel Villà

SALA JOAN MERLI

Dins les Galeries Laietanes, Corts, 613-Barcelona

LES ARTS CATALANES

EDICIONS

M
A
R
Ç

Any II

JOAN MERLI

Algú va escriure, parlant de l'arquitecte Josep F. Ràfols, que la seva arquitectura era plena de tendresa. Parlant de l'altre aspecte de Ràfols, dels seus dibuixos, es podria dir que són els dibuixos de la bondat. Francis Jammes escriví de l'art «animalier» de l'escultor Pavie que les seves «criatures» tendien a la imitació de Crist. Amb quanta més raó aquesta frase pot aplicar-se als dibuixos de Ràfols.

Dibuixos austers, però plens de caritat. Ràfols és com un germà de Fra Angèlic; tendre com ell i com ell veu els homes davant els reflexes d'una llum interior plena de gràcia; d'una llum interior davallada del Paradís.

Ràfols ha cristianitzat els traços aguts i tallants de Picasso; ha batejat la gràcia mundana de Matisse. Ha donat als traços dels seus dibuixos—evidentment influïts per l'art de l'espanyol de la intensitat i del francès del «charme»—una dolcesa nova; un

DIBUIXOS DE J. F. RAFOLS

nou encís, puix Ràfols és realment un primitiu, donant a aquest mot l'alt significat que té. (Primitiu vol dir home que encara no ha oblidat del tot la natura gairebé angèlica d'Adam abans de pecar).

Ràfols ha tastat, però, la fruita de l'arbre de la ciència; en la manera de dibuixar i compondre, l'artista mostra la seva cultura. En les seves composicions—en les quals algunes figures són en la quarta part, la tercera part o la meitat, fora del marc—ens mostra fins quin punt ha sabut especular en les troballes del composicionisme contemporani; aquell composicionisme de «l'ordre de la vida tal com és, sotmès però a l'ordre es-

peculat per al quadre». Ordre que, sobretot els bons impressionistes, i Toulouse-Lautrec, introduïren com per a dissimular el sistema de composició, una mica teatral dels pintors acadèmics; ordre difícil que els subimpressionistes no han sabut plasmar, perquè s'han entestat en portar el desordre—el qual per un ull matemàtic no existeix en la vida—al quadre.

Però tot el que Ràfols ha après en l'obra del seus semblants ho ha adaptat al seu temperament ingenu. Ací no es pot parlar d'escorcoll.

No podríem afirmar que els dibuixos de Ràfols siguin d'una qualitat tècnica superior; però sí que es pot dir que el seu virtuosisme, com el de Fra Angèlic, és d'una ingenuïtat absoluta. La ficció de l'art ha estat superada sortosament en aquests dibuixos—humans, cristians, sensibles.

RAFAEL BENET

(*La Veu de Catalunya*, 31 Març 1929).

(Traducció castellana de l'anterior article)

Alguien ha escrito, hablando del arquitecto José F. Ràfols, que su arquitectura estaba llena de ternura. Hablando del otro aspecto de Ràfols, de sus dibujos, podría decir que son los dibujos de la bondad. Francis Jammes escribió del arte «animalista» del escultor Pavie que sus «criaturas» tendían a la imitación de Cristo. Con cuanta más razón esta frase puede aplicarse a los dibujos de Ràfols.

Dibujos austeros, pero llenos de caridad. Ràfols es como un hermano de Fray Angélico; tierno como él y como él ve los hombres ante los reflejos de una luz llena de gracia; de una luz interior bajada del Paraíso.

Ràfols ha cristianizado los trazos agudos y cortantes de Picasso; ha bautizado la gracia mundana de Matisse. Ha dado a los trazos de sus di-

bujos — evidentemente influidos por el arte del español de la intensidad y del francés del «charme» — una dulzura nueva; un nuevo encanto, pues Ràfols es realmente un primitivo, dando a esta palabra su alto significado. (Primitivo quiere decir, hombre que todavía no ha olvidado del todo la naturaleza casi angélica de Adán antes de pecar).

Peró Ràfols ha probado la fruta del árbol de la ciencia; en la manera de dibujar y componer el artista, muestra su cultura. En sus composiciones — en las cuales algunas figuras son en la cuarta parte, la tercera parte o la mitad, fuera del marco — nos muestra hasta que punto ha sabido especular en los hallazgos del composicionismo del «orden de la vida tal como es, pero sometido al orden especulado para el cuadro». Orden que, sobretodo los buenos impresionistas, y Toulouse-Lautrec, introdujeron como

para disimular el sistema de composición, un poco teatral de los pintores académicos; orden difícil que los subimpressionistas no han sabido plasmar, porque se han empeñado en llevar el desorden—el cual por un ojo matemático no existe en la vida — al cuadro.

Però todo lo que Ràfols ha aprendido en el alma de sus semejantes lo ha adaptado a su temperamento ingenuo. Aquí no puede hablarse de rebusca.

No podríamos afirmar que los dibujos de Ràfols sean de una calidad técnica superior; pero sí que puede decirse que su virtuosismo, como el de Fray Angélico, es de una ingenuidad absoluta. La ficción del arte ha sido superada afortunadamente en estos dibujos — humanos, cristianos, sensibles.

(Traducció francesa)

En parlant de l'architecte Josep F. Ràfols, quelqu'un a écrit que son architecture était pleine de tendresse. On pourrait dire aussi, en parlant de l'autre aspect de Ràfols, de ses dessins, que ce sont les dessins de la bonté. Francis Jammes a écrit de l'art «animalier» du sculpteur Pavie, que ses «créatures» tendent à l'imitation du Christ. Avec d'autant plus de raison peut-on appliquer cette phrase aux dessins de Ràfols.

Dessins austères, mais pleins de charité. Ràfols est comme un frère de Fra Angelique, tendre comme lui et comme lui, il voit les hommes devant les reflets d'une lumière pleine de grâce, d'une lumière intérieure descendue du paradis. Ràfols a christianisé les traits aigus et tranchants de Picasso: il a baptisé la grâce mondaine de Matisse. Il a donné aux

traits de ses dessins — évidemment influencés par l'intensité de l'art espagnol et le charme de l'art française — une douceur nouvelle; un nouvel enchantement, car Ràfols est réellement un primitif, si l'on donne à cette parole sa haute signification. (Primitif veut dire, homme qui n'a pas encore tout à fait oublié la nature presque angélique d'Adan avant le péché).

Mais Ràfols a goûté le fruit de l'arbre de la science; l'artiste démontre sa culture dans la façon de dessiner et de composer. Dans ses compositions, dans lesquelles quelques figures sont pour le quart, le tiers ou la moitié en dehors du cadre, il nous montre jusqu'à quel point il a su spéculer dans les trouvailles du compositionisme de l'ordre de la vie telle qu'elle est, mais soumise à l'ordre spéculé par le ca-

dre. Ordre introduit surtout par les bons impressionnistes et Toulouse-Lautrec comme pour dissimuler le système de composition un peu théâtral des peintres académiques; ordre difficile, que les sub-impressionnistes n'ont pas su rendre parcequ'ils se sont obstinés à porter au cadre le désordre, ce qui, pour un oeil mathématique, n'existe pas dans la vie.

Mais tout ce que Ràfols a appris dans l'oeuvre de ses semblables, il l'a adapté à son tempérament ingénu. On ne peut ici parler de recherche.

Nous ne pourrions affirmer que les dessins de Ràfols sont d'une qualité technique supérieure, mais on peut dire que son virtuosisme comme celui de Fra Angelique, est d'une ingénuité absolue. La fiction de l'art a été surpassée heureusement dans ces dessins — humains, chrétiens, sensibles.

J. F. RÀFOLS: *Retrat*

(Fot. Oriol. Clixé "La Nova Revista".)

«La societat «Montmartre aux Artistes» ve d'obtenir de la Caixa de Dipòsits i Consignacions un préstec de vuit milions de francs, per a la construcció de tallers econòmics en el carrer Ordener.

Hom preten que siguin unicament llogats als artistes.»

Tallers per artistes

Noticia reportada per *L'Intransigeant* del 11 de Març.

A Barcelona no hi ha tallers per a els artistes. Els pocs que hi han son cars o infectes o tot alhora. Un taller

aixecat sobre un terrat costa molt pocs pessetes. Pot esser magnific, econòmic, la solució de molts artistes, i un bon negoci pel propietari.

Perquè els nostres propietaris no es decideixen a construir tallers per als artistes? Perquè ls circols Artistic i de Sant Lluc no s'hi interesssen?

J. F. RÀFOLS: *Retrat*

J. F. RÀFOLS: *Retrat*

Josep F. Ràfols, arquitecte, dibuixant, articulista, conferenciant, traductor de Francis Jammes, autor de monografies.

Volums publicats: «Joaquim Torres-Garcia», col·lecció «Monografies d'Art».—«Cubiertas y artesanados españoles», manual de la col·lecció que publica l'«Editorial Labor».—«Arquitectura del Renacimiento Italiano», de la col·lecció «Manuales de Historia del Arte», que publica la casa I. G. Seix & Barral Germans de Barcelona.

Ara Ràfols ens acaba de posar a les mans dos nous volums monogràfics. L'un «Arquitectura del Renacimiento Español» exquisitament editat, pertany a la col·lecció i casa editorial desús citada. Forma un volum de 220 pàg. amb 180 reproduccions de les més interessants obres del Renaixement espanyol. Clouen el llibre una extensa llista bibliogràfica i un index onomàstic. Heus-aci l'index de

Ràfols, autor de monografies

matèries: I.—El Arte Plateresco y del Primer Renacimiento. II.—Los Escultores Florentinos en España. III.—Reflejos del Bramantismo en Andalucía y en Castilla. IV.—Juan de Herrera y sus discípulos. V.—La Arquitectura Postherrariana y Barroca. VI.—El Renacimiento en el Norte de España. VII.—El Renacimiento en Cataluña y Valencia. VIII.—El Renacimiento en la Isla de Mallorca. IX.—La Arquitectura Española del siglo XVIII. X.—El Renacimiento en Portugal.

(Dins d'aquesta mateixa col·lecció, Ràfols ens anuncia per a molt aviat, «Pintura y Escultura del Renacimiento Italiano» i «Pintura y Escultura del Renacimiento Español»).

L'altre volum suara publicat per

Ràfols es titula «Gaudí», (Editorial Canosa), seguit de «L'arquitectura gaudiniana» per Francesc Folguera, arquitecte.

Index del text de «Gaudí».—Vida d'infant i d'escolar.—La joventut activa d'En Gaudí.—Gaudí entra d'arquitecte al temple de la Sagrada Família.—El mecenatge del senyor Eusebi Güell.—L'etapa castellana d'En Gaudí.—Breu homenatge a Francesc Berenguer.—Les deficiències del Gòtic.—Gaudí i el modernisme arquitectònic.—Una gran obra urbana.—Les darreres construccions civils de l'Arquitecte.—Concentració exclusiva al Temple Expiatori.—Els mobles i els objectes d'art litúrgic projectats per En Gaudí.

Clouen el llibre ultra el text de Folguera una «Cronologia de les obres d'Antoni Gaudí». «Bibliografia» i «Index dels gravats» que son en nombre de 255.

J. F. RÀFOLS: *Figura de noia* (fragment.)

(Col·lecció Jacques Maritain.)

(Fot. Oriol. Clixé "La Nova Revista".)

L'exposició de les darreres obres de Marquès-Puig a les Galeries Busquets, emplenant una sala de meravellosos dibuixos, era un senyal del temps: una mostra de com en la nostra època es dona al dibuix capital importància, tanta importància com a la pintura es pugui donar, o a l'escultura. Cosa naturalíssima, car en el dibuix hi ha en germen la vida mateixa del quadre o de l'estàtua, hi ha tot l'essencial que en aquests haurà d'aparèixer més explicat a causa dels majors recursos tècnics. En la pintura hi ha ombres i colors, en l'escultura hi ha volums i ombres, però els colors i les ombres han d'aparèixer en els dibuixos dels pintors, malgrat que aquests siguin més explicatius, així com els volums i les

L'amor als dibuixos

ombres han d'aparèixer en els dibuixos dels escultors, malgrat que aquests siguin només de línia. Es a dir, que en els millors dibuixos dels uns i dels altres hom hi haurà de percebre tot allò que per a les limitacions forçoses d'un procediment tècnic ha hagut d'ésser reemplaçat per una major puresa d'esperit.

Així es comprèn que tota la gent iniciada en els secrets de l'art plàstic senti profunda delectança davant dels bons dibuixos, puix que en ells hi trobem l'explicació de molts problemes que en veure'ls resolts en l'obra mestra els hi han fet rodar el cap. En la pintura o en l'escultura

bona hi ha un salt massa gegantí entre la posició de l'artista que ha treballat tot sol, sense pensar en res més que en la creació de la seva obra, i el públic que ha de rebre de sobte una obra resolta. Diríem que l'artista i el seu públic se situen en dos diferents plans: aquell en un pla superior (pel do i per la persistència en la seva apropiada activitat) respecte a l'espectador sobrevingut a l'obra, l'espectador que desclou l'activitat en esferes diverses. Però si això passa en l'obra plena, en la pintura o en l'escultura d'alta escola, succeeix ben altrament en el dibuix, aquesta explicació que acurta les distàncies entre espectadors i artistes, aquest lligam magnífic de compenetració entre tots ells.

JOSEP F. RÀFOLS

A vos qui posant els ulls en blanc em dieu; — Jo vull ser artista! — us hauré d' aconsellar. M' ho permeteu? Be, doncs us dic: Què us deté? Què espereu? Ah, ja. Teniu mil preocupacions... Voldrieu posar-vos al dia, voldrieu marcar el mateix pas dels de davant? Malament, malament. Desgraciat de vos que voleu ésser artista, que sou massa jove i encara en voldrieu fer. La vida, els homes, us ofereixen els quintars d' experiència que trevallosament han acumulat, i vos

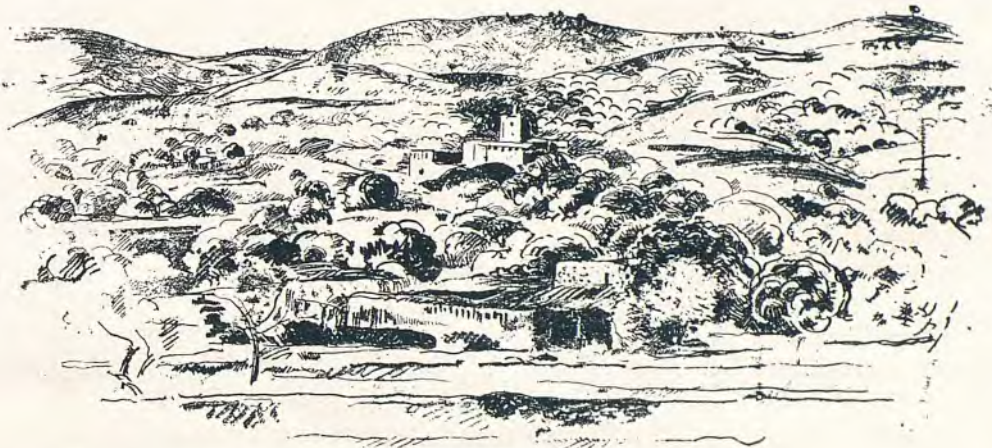
EXPANSIONS

CONSELLS

hi sou indiferent. Voldrieu ésser recercador. D' això que la gent en diu ésser recercador? Doncs, be, sigueu-ho, però, ara us diré de què (perdoneu que aquell mot l' empri invertint-ne el seu valor). Sigueu-ho de Biblioteca, si, fullegeu les monografies dels

grans mestres traspassats, fullegeu tots els manuals per a coneixer els estils. Si voleu, després, us en feu uns compimits per al vostre us, si voleu us dic, que ningú us demanaria tant, puix que si voleu amb un mestre al qual li posessiu l' ull ne tindrieu prou per a fer la vostra reputació. I us ho trovarieu tot fet. Tothom faria bocades del vostre istil, del vostre saber fer, del *charme* de les vostres obres.

Us aconsello, però, està clar, ben insincerament.

Paisatge de Vilanova
(Col·lecció Josep-Maria Junoy)

Josep M. Gol, 30 anys, esmaltador en vidre.

- 1.—L'art no ha de tenir fronteres. Crec, per tant, en un art universal.
- 2.—Crec que és equivocat.
- 3.—Gargallo, Manolo...
- 4.—No tinc preferències.

Josep Llorens Artigas, 33 anys, ceramista.

- 1.—Soc partidari de l'art sense adjectius.
- 2.—Crec en l'existència de la catalanitat dels nostres artistes, però, no encara en la d'un art català.
- 3.—L'incorporació a l'actual moment artístic europeu no significa per mi una valoració de l'artista.
- 4.—No tinc preferències per ningú. Estimo tots els joves inquiets d'avui, que son l'legió.

Raimond Vayreda, 35 anys, ebenista i decorador.

- 1.—Crec que l'art té fronteres, el que passa és que pel seu natural esperit d'expansió arriba un moment

Mes respostes a la nostra enquesta

que les franqueixa i es produeixen les corrents d'influència que sempre ha constatat i seguirà constatat l'història de les arts.

Soc partidari d'un art nacional que no estigui en desacord amb les corrents mundials de l'art, i integrat per varis arts locals o comarcals, sempre que aquests no es limitin a una manifestació sola de les arts plàstiques.

- 2.—El considero molt interessant i dotat de grans possibilitats amb tot i que no ha donat encara els fruits que d'ell en podem esperar.

- 3.—Tots aquells artistes que en la seva obra creadora hi posen alguna cosa més que la natural habilitat i coneixements tècnics i que desitjosos d'un més enllà treballen sense repòs per aconseguir-lo. Un exemple entre altres: Domingo.

- 4.—Entre l'estol que podria anomenar esmentaré tres noms corresponents al passat, present i futur de

les arts nostres; J. Vayreda, Joan Rebull, S. Dali (amb totes les reserves que el futur comporta).

Josep M. de Sucre, 43 anys, escriptor.

- 1.—L'art és una expressió intel·ligent de la sensibilitat. Tant més l'artista encerti a caligrafiar-la, tant més gaudirà d'universalitat. L'universalitat no pressuposa l'aixerriament de la despreocupació antirracista.

- 2.—Es en trànsit d'incorporar-se, amb fesomia pròpia, a les renovadores milícies estètiques de la més joveníssima Europa.

- 3.—Els més ardits capdills en les exploracions odiernes, son Joan Miró, Francesc Domingo i Salvador Dali. Semblen ésser els tres en el segle XX—distàncies fetes i escoles naturalment diferenciades—el que en el XIX han estat Marian Fortuny, Joaquim Vayreda i Isidre Nonell.

- 4.—Quan assoleixi la estructurada realització del seu exemplar misticisme plàstic: Francesc Domingo.

—Jo us duré a casa el meu amic...
—Amic? Amic dieu? L'amic és aquell que us té apunt sempre el seu méshipòcrita somriure, que us estreny la mà fins a fer-vos mal, que us abraça amb una efussió que considereu excessiva, en fi: que és el vostre amic... i...

—No m'heu deixat parlar...

—Perquè, home de Deu? Vos creieu amb el vostre amic perquè vos sou el seu amic i creieu amb cent amics mes, però, és que vos teniu un ignorant de naixença que no us perd amb el temps! Es aquell amic, saveu? que no vol tractar amb vos quant sembla natural, llogic, i el que vulgueu, que

La bona escola

ho fés. Es l'amic que us sega l'herva sota els peus...

—Com exagereu condemnat!

—Es aquell que quant us necessita es fa acompanyar per vos, i vos... ignorant galifardeu, hi poseu el coll i si cal l'armilla en un va-i-tot completament amical. I el vostre amic us paga, com a bon comerciant, amb monedes

de coure greixós. Aquell amic efusiu...

—M'esteu explicant un somni.

—I vos esteu fent el pagès. El vostre amic fa com si ignorés la vostra existència quant...

—Voleu dir?

—Sou un badoc, home, i no m'estranyarà que una altra vegada després del que voleu aparentar que ignoreu, hi torneu a caure, perquè ell us vindrà a buscar quant us pugui treure el suc.

—Escolteu, si camviessim el disc?

—Eh?

—Parlem de... l'art?

—Adeu!

No podem vantar-nos d'haver decidit «La Veu de Catalunya» a publicar diàriament la secció «Vida Artística», amb la nostra excitació del n.º 5, titulada «L'Art i els Diaris». El retrac en l'aparició d'aquell número de la nostra revista ens ha privat de creure'ns que havíem provocat aquella secció, però, ens indemnitzà la satisfacció d'haver coincidit amb «La Veu» i el poguer, ara, amb un testimoni de pes, dirigir-nos amb tota l'humilitat de què som capaços, a «La Publicitat» i «La Nau» pregant-los vulguin publicar al seu torn una secció diària dedicada a les Arts.

Remarquem els articles de Joan Sacs «Col·leccionistes i col·leccionisme» i «Col·leccionisme i col·leccionistes» publicats per «La Publicitat» els dies 3 i 9 de febrer passat. Ens plauria llegir sovint articles d'aquest to signats pels nostres crítics d'autoritat, puix, qui sab si acabarien amb les espècies de col·leccionistes i col·leccionisme que s'hi delaten: Espècie ganguista, espècie apilotadora...

Es parla molt del llenguatge literari, del llenguatge parlat, del bandarrisme en literatura, del matonisme crític. Sembla que son majoria els blasfemadors dels considerats excessos. Les bones paraules fan menjar als malalts, però, la guineu, a vegades, es posa la pell d'ovella. Nosaltres primer som mes partidaris del fons que de la forma; després, som partidaris del bon fons i de la bona forma.

Un senyor que exerceix de crític d'Art a «La Vanguardia», després de parlar de les Sales de les Galeries

NOTES

Laietanes i en volguer-se referir als dibuixos de Josep F. Ràfols exposats en la Sala Joan Merli, escrivia: «En una salita aparte...» A nosaltres que no tenim notícies de cap crítica en aquell diari que es refereixi a la Sala Joan Merli, ens ha agradat molt que aquest *sagaz* senyor ens hagi descobert en una *salita aparte*. Des d'ara esperem que altres crítics d'altres diaris barcelonins amb els vagues indicis revelats per «La Vanguardia» es posin sobre la pista i descobreixin la nostra Sala i fins i tot, apurant-ho, el seu nom. Tenim motius per esperar aquest succés.

L'intel·ligent activitat del senyor Giménez Caballero, director de «Gaceta Literaria», ve de donar-nos una nova satisfacció espiritual. Ha obert, fa poc, una sala d'exposicions dita «La Galería» Miguel Moya, 4, Madrid. Manifestem amb aquestes ratlles tota la nostra simpatia a aquesta nova, entre les moltes nobles activitats del senyor Giménez Caballero.

Hem saludat aquests dies En Joan Miró.

Tornem-hi? Perquè, que en farem d'ésser modosos i ben parlats, si amb les ungles ens treuriem els ulls, els uns als altres?

El pitjor de tot és haver de predicar als que no son abtes per entendre. Contra tendrums que hi voleu fer?

Aquí la gent us vol tenir llàstima. —Per llençar-vos o per a fer-vos caritat—I ai de vos si no us en sabessiu fer digne.

Un Tal.—Pago café, copa i puro.

El Cor.—Oh, vos sou un gran mecenes!

No en parlem d'aquella Exposició? No en parlem.

Aquell llorer ja no ens serveix ni per a l'estofat. Però encara aguantem l'aire de l'home que no «bada», del que ja en torna, del que sap el secret de les coses, del que a ell no l'hi fregeixen!

Els nostres amics ens deuen haver perdonat el retracament en la publicació d'aquest número i de l'anterior. Tot ha estat en gràcia del millorament tipogràfic, evidentment conseguit, que esperem arribi, gairebé, a la perfecció.

Voldriem parir sense dolor. Per això, encara, anem tirant amb la botigueta que posaren els nostres avis.

Ens adherim de la manera mes cordial a l'homenatge que «La Nova Revista» projecta dedicar a la memòria del gran poeta de «La Gesta dels Estels» i de «La Rosa als Llavís».

Si, fan bonic, però, els autèntics ens agraden més. I ens agraden més fins quant son molt dolents, a condició de la seva autenticitat.

Tots pretenem que s'equivoquen els altres. Es evident, doncs, que tothom s'equivoca.

Seria molt interessant — gosariem dir, necessari, — que alguna de les nostres Editorials emprengués l'edició de l'història de les arts plàstiques catalanes en volums dedicats cada un d'ells a una agrupació artística, època o tendència. De moment ens permetem opinar que Joan Cortes és autoritzadíssim per escriure el volum que fos dedicat al grup dels Evolucionistes, que Joan Sacs, Rafael Benet, i Sebastià Gasch, podrien escriure respectivament els volums dedicats a Les Arts i els Artistes, als Courbet, a l'art català d'avantguarda, i que Joan Sacs i Rafael Benet podrien escriure dos volums panoràmics en els quals es contés l'història de les nostres arts del seu origen fins als nostres dies. Cada volum hauria d'ésser il·lustrat profusament. Les nostres Editorials i els que hi estiguin interessats tenen la paraula.

El nostre estimat amic Baiarola en «La Veu de Catalunya», del matí del 5 d'Abril (*) contestant el nostre escrit «L'art i els diaris» del número 5 de *Les Arts Catalanes* després de manifestar que no pot anar per ell la nostra excitació a la pàgina artística, puix que abans de l'aparició del nostre text «La Veu» començà a publicar diàriament «Vida Artística» (dins d'aquest número sortirà la constatació de la nostra mútua coincidència, que fa dies tenim escrita) ens fa saber «que la «Pàgina Artística de La Veu» tingué mentre no fou superada per aquesta actual secció, data fixa de sortida i gairebé d'una manera constant des de què va ésser restaurada la seva publicació—en Octubre de 1926—s'aconseguí que la nostra Pàgina Artística sortís el segon disabte de cada mes quant a l'edició del matí. Per tant és injust que «Les

Arts Catalanes» facin de la nostra extingida «Pàgina Artística» una fulla sense data quan fou, mes de dos anys, una fulla normalment mensual».

Acceptada per nosaltres aquesta constatació del nostre amic Baiarola donem per rectificat el nostre text citat. Ara volem fer constar que ens plauria veure com «La Publicitat» i «La Nau» segueixen l'exemple de «La Veu de Catalunya» publicant diàriament la secció d'art, que demanavem, setmanal o quinzenal. I al futur diari «El matí» preguem el mateix.

(* Publiquem aquest text datat Abril en aquest número de Març perquè hi som a temps i quant és possible ens plau de respondre amants).

Clou aquest número un llarg silenci sentimental que pressedeix un Adeu! L'adeu i l'arreveure a Barradas!

GACETA DE LES ARTS

LA NOVA REVISTA

BADRINAS

**MOBLES
MODERNS**

Representant exclusiu
per tota la Península
de les teles

D E T E K U

Tapiceries - Estampats - Etemins

Cretones - Tuls i Toiles

tot amb colors

I N D A N T H R E N

solids a la llum, rentat i a l'intemperie

Diagonal, 460

Telèfon 73963

B A R C E L O N A

**FABRICA
DE
PRODUCTES CERAMICS**

**Rajoles i Articles de Construcció
Terres cuites**

CASSIMIR VICENS

**Despatx
Carrer Tallers, 72
Telèfon, 15644
BARCELONA**

BIOSCA I BOTEY

es complauen en oferir-vos llur

SALA D'EXPOSICIÓ

LAMPARES
FERRETERIA
BRONCES D'ART
INSTAL·LACIONS EN PLOM
METALLS PER A CONSTRUCCIÓ

RAMBLA CATALUNYA, 129 - BARCELONA

TOMAS

AYMAT

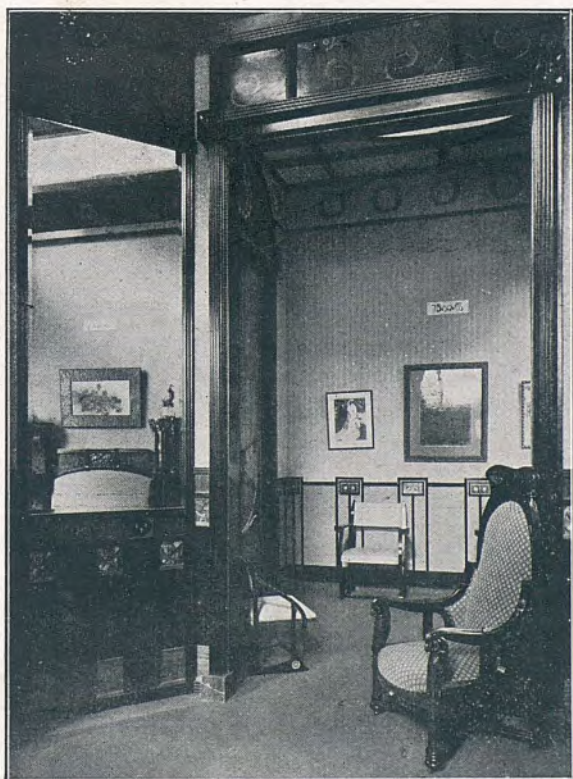
Manufactura de Tapisseries d'alt lliç i catifes de punt nuat a mà - Progecció i execució d'encàrrecs - Restauració

Carrer de Vilà

Telefon n.º 20

*SANT CUGAT
DEL VALLÉS*

Gran premi a les Exposicions Internacionals, Del Moble i Decoració d'Interiors, Barcelona 1923 - D'Arts Decoratives i d'Industries Modernes, Paris 1925

Joan Busquets

Mestre ebenista

tapisser

decorador

*Mobles de tots istils - Objectes
per a presents*

*Estudi, taller, exposició i sales
per a Exposicions d'Art i Bells oficis*

Passeig de Gracia, 36 - Telèfon 16825 - BARCELONA

plateria per a
presents

mercadé s. a.

joieria

telèfon 15704

passeig de gracia, 46

barcelona

VIDUA DE JOSEP RIBAS

CASA FUNDADA EN 1850

MOBLES I

DECORACIÓ

CONCELL DE CENT,
327-329
TELEFON 14657

BARCELONA